

»Kære doktor, jeg har lavt selvværd, men vil dt høje...

»Jeg kan spille på samtlige 11 positioner, fordi en god...

Gamle apparater lægger 4.000 kroner på elregningen

Foto: Marie Hald

INTERVIEW FOR ABONNENTER

»Dem, der bare klør røv i en læderjakke, bliver aldrig musikere«

Som små blev de lagt i seng backstage blandt røgmaskiner og kabler – på turné med deres far, Mikkel Nordsø. I dag står Frederik og Fridolin Nordsø selv bag maskinerne og producerer store danske popnavne. Når de ikke lige spiller i bandet The William Blakes.

POLITIKEN

SEKTIONER

Q SØG

DIT POLITIKEN

MERE

OPRET PROFIL

LOG IND

KØB ABONNEMENT

et kollektiv i det indre København.

At de som helt små allerede var i gang med en form for karriere. Sanne Salomonsen boede godt nok nenedunder. Det samme gjorde Morten Kærnså. Og i det store værelse, hvor Aske fra 'Bamse og Kylling' var flyttet ind, var der fyldt med instrumenter i børnestørrelse, som de hamrede løs på. Det var én stor sen-hippie-80'er-fest med Mikkel Nordsø i rollen som far og guitarist i Sneakers, og Frederik og Fridolin Nordsø festede med.

»Vi var med rundt i vores fars mange forskellige studier. Dengang i 1980'erne arbejdede man jo ikke på computer, så studierne var kæmpestore, og de var flere år om at lave sådan en Sneakers-plade. På Østerbro, der hvor Normann Copenhagen ligger i dag, lå det legendariske Easy Sound-studie, hvor vi knaldede ud som børn. Vores mor arbejdede ikke i perioder, så hun hev os også med rundt på turné«, fortæller Fridolin Nordsø.

Frederik Nordsø afbryder:

»Det, du nok gerne vil høre, er, at det var Sanne Salomonsen, der fandt på Fridos navn«.

Vil du se et finanskrak i 2016?

I denne seneste rapport, skrevet af 'Forbes'-skribenten og formueforvalteren Ken Fishers firma, fortæller vi, hvor vi tror, aktiemarkedet er på vej hen og hvorfor. Rapporten, som er et 'must-read', indeholder prognoser for aktiemarkedet samt egne undersøgelser og analyser, du kan bruge i din portefølje med det samme. Udnyt muligheden nu!

Klik her for at downloade din rapport!

FISHER INVESTMENTS NORDEN™

OM NORDSØ-BRØDRENE

Fridolin: »Nej, det var ikke«.

Frederik: »Jo, det ved du bare ikke selv«.

Fridolin: »Det ved jeg ikke, nej. Whatever«.

Frederik: »Du er jo opkaldt efter Askes farbror, som hed Fridolin Bentzon«.

Fridolin: »Muligvis, ja«.

I dag er de enæggede tvillinger nogle af landets mest succesrige producere og holder til i hver sit lydstudie på Frederiksberg og Vesterbro. Lige nu sidder vi i Frederik Nordsøs studie i en samtale, der på godt og ondt bærer præg af, at de to musikere kender hinanden bedre end de fleste.

Deres stemmer runger ens som et ekko eller i hvert fald så ens, at diktafonen har svært ved at skelne.

»Den klassiske interviewfejl er, at jeg bliver krediteret for noget, som Frederik har sagt, som jeg absolut ikke vil associeres med«, siger Fridolin Nordsø og griner, mens hans bror kalder det »en form for intelligensstest for journalister«.

Krøller og lange lemmer går af naturlige årsager igen hos dem begge. Men et par linjer tegner sig en smule forskelligt i deres ansigter, og en lille forkølet hæshed hos Fridolin Nordsø og en sort kasket hjælper med at adskille ham fra Frederik Nordsø.

De er begge en del af de to bands The Mountains (med Michael Møller) og The William Blakes (med Kristian Leth og Bo Rande), som på mandag sender deres sjette album, 'Purple Ball', på gaden. Og så er de to 34-årige multitalenter, der spiller på stort set alt. Frederik Nordsøs hovedinstrument er guitar, mens Fridolin Nordsø er bedst på trommer.

De har produceret musik for en lang A-liste af danske navne, som blandt andre tæller Shaka Loveless, Fallulah og Burhan G, ligesom de har produceret for den amerikanske sangerinde Brandy og den koreanske pigegruppe Girls Generation. Og så er det ikke at stramme den at sige, at det er deres skyld, at sangeren Christopher blev løftet ud af Vi Unge og over på coveret af Euroman.

Vejen dertil er løbet en hel del rundt om og sikkert også oven på keyboards og mixerpulte. I en tid, hvor børn fik plads til meget mere fri leg.

Frederik: »Det er lidt tåget, men vi var så privilegerede, at de voksne ikke stoppede os i at være superirriterende børn, som bare sad og smadrede løs i de der studier. Som forælder synes jeg selv, det er vildt grænseoverskridende at lade børn lege med noget gear til en halv million, men det gjorde vi. Mine barndoms minder er alle sammen knyttet op på en eller anden kæmpehøjtaler og nogle kabler«.

Frederik Nordsø beskriver sine forældre som nogle friske hippier, der pludselig fik tvillinger, og som gjorde alt, hvad de kunne, for at involvere deres to »sindssyge børn« i det, de havde gang i.

Frederik: »Vi blev lagt i seng backstage, tissede i håndvasken og vaskede hænder i dansk vand. Den største gave har helt sikkert været, at vores mor var frisk nok til

ENS Frederik (tv) og Fridolin Nordsø. Foto: Marie Hald

Michael Møller, forsanger i The Mountains:

De er nok nogle af de mest effektive musikere, jeg nogensinde har arbejdet sammen med. Da vi lavede vores plade, kunne de sidde i en time og have tre ret velfungerende produktioner oppe at køre i skitseform i hvert fald. Det kender jeg ikke andre, der kan.

Mikkel Nordsø, musiker og far:

De er seriøse, arbejder hårdt og er talentfulde, men de har også en kæmpe selvtillid, som nok også er en god grund til deres succes. De kan afløse hinanden på et splitsekund. De er meget målrettede, når de laver noget, og jeg er imponeret over, hvor hurtigt de kan få noget fra hånden.

Kristian Leth, forfatter og forsanger i The William Blakes:

Jeg kender en masse, der er vokset op med dygtige forældre, som ikke kan en skid, og masser, der arbejder røven ud af bukserne, hvor det bare ikke bliver godt.

Fridolin er virkelig velorganiseret og har en evne til at formulere sin kreativitet målrettet.

Frederik har en evne til at lade sig ramme af lynet. Han kan virkelig gå med den idé, som falder ned i hænderne på ham.

Det er meget vigtigt at sige, at de er musikere. De er lige så meget den udøvende kunstner på deres projekter, som de kunstnere de arbejder med. De sætter ikke rammer op for tingene, de skaber hvert eneste af de projekter, de laver. Det er ret heftigt.

Waqas Qadri, medlem af Outlandish:

De er de typer, jeg ikke kunne fordrage, da jeg

at slæbe os med rundt og eksponere os for musikken i stedet for bare at blive hjemme. I vores tid er det nok mere langt ude, hvis der pludselig vælter børn rundt klokken 2 om natten. Jeg synes selv, at det ville være et for uoverskueligt stort arbejde at hive mine to døtre med«.

Fridolin: »Men vi har jo også en helt anden form for karriere end vores far. For vores forældre var det en måde at være sammen på som familie, i stedet for at vores far var væk hele tiden. Vi er ude at spille en gang imellem, men vi er primært i studiet. Som børn spillede vi lidt musik, men vi gik mere op i at klatre i stilladser, så det var først, da vores ældre fætter, som vi idoliserede, begyndte at spille«.

Frederik: »Han sagde: »Vi skal starte et band«. Og så gjorde vi det«.

Syltet jazz

Senere, som 14-årige, startede Frederik og Fridolin Nordsø et 'voksenband'. De to har spillet jobs cirka en gang om ugen, fra de var 10 til 19 år, sjusser de sig frem til og konkluderer, at de faktisk var mere ude at spille som børn, end de er nu. Som 17-årige kom de begge ind på det musikalske grundkursus (MGK) i København.

Frederik: »Vi følte os rigtig hovskisnovski, fordi der var 300-400, der søgte, og fordi alle de andre var omkring 24. Men jeg fik det hurtigt rigtig svagt over at gå på den skole. Der blev jazzet, og jeg fik en taberagtig vibe over det at være jazzmusiker. Fred være med folk, der godt kan lide det, men jeg syntes bare, det var for wack. Jeg kunne ikke se, hvor det ledte hen andet end til Konservatoriet, dagpenge og et langt liv med legater. Det er en underlig, usikker, introvert, bibliotekarisk musikforståelse, hvor man sylter en stilart«.

Fridolin: »Plus at du heller ikke øvede dig, så du fik vildt dårlige karakterer, ikke?«.

Frederik: »Jo, jeg fik vildt dårlig feedback. Men det var præcis som at sylte en agurk, der får en mere og mere forkert grøn farve, og man bliver nødt til at hælde sukker og eddike i, for at det smager af bare en lille smule. Efter ni måneder lod jeg være med at komme på MGK til stor provokation for skolen. Frido var lidt langsommere til at melde sig ud«.

Fridolin: »Jeg blev smidt ud«.

Frederik: »Frido var lidt langsommere til at blive smidt ud«.

gik i gymnasiet, fordi vi andre skulle terpe, hvor de to bare kigger på et instrument, og så kan de spille på det. De er meget kyniske, når det kommer til musikproduktion. De ved lige præcis, hvordan de skal gå til det. De er gode til at læse og afkode, hvad artisten har lavet før, og hvor vedkommende burde være på vej hen.

reket.dk Rejsetilbud fundet på **travelmail**

<p>a Kastrup, 1. maj 2016 ; }5</p>		<p>Spanien Mijas, Malaga, Anc • Varighed: 9 dage Pris fra kr. 6.99</p>
<p>r i Miami togt i je }98</p>		<p>Canada Yellowstone & The • Varighed: 20 dage Pris fra kr. 39.9</p>

Se alle rejsetilbud

Foto: Marie Hald

I stedet for MGK fandt brødrene vej til en produktionsskole på Nørrebro, som tilbød både løn og lydstudier. Frederik og Fridolin Nordsø var to ud af ganske få fremmødte elever, som jammede i skolens »to fede og tre små studier«.

Der blev leget og lavet »alle mulige hjernedøde hiphop-projekter, hvor vi rappede, og det var grotesk latterligt, men sindssygt morsomt«, som Frederik Nordsø beskriver tiden. Men det var det, der kom til at gøre en forskel.

Frederik: »Vi lavede musik, fra vi vågnede klokken 14 om eftermiddagen, og til klokken blev 4 om natten. Alle de andre, som gerne ville lave musik, spillede tiden på gymnasiet og hf og brugte maks. en time om dagen. Selv om det virker ufokuseret at sidde og lave musik fra et normalt, småborgerligt synspunkt, var det det, der gjorde, at vi bevægede os ti gange hurtigere end vores venner, fordi vi brugte ti gange så lang tid. Da jeg var 22, havde jeg brugt 3 år gange 12 timer i døgnnet på musik«.

Fridolin Nordsø kommer tilbage fra en kort afstikker til toilettet:

»Er du i gang med at forklare, hvorfor du er så fed«, spørger han.

Frederik: »Nej, jeg er bare i gang med at forklare, at der altid er en romantisk idé om, hvorfor folk er fede. Hvis man ser en, der er psykopatisk muskuløs, er det nok ikke, fordi han har spist spinat, så er det nok mere, fordi han har spist spinat og har stået nede i centeret i uendelig lang tid. Vi har været præcis lige så idiotiske og er det delvis stadig«.

Fridolin: »En fejl, som folk typisk laver, er at være for ambitiøse i starten af deres karrierer. Hvis man er det, stopper man sig selv, fordi man er chokeret over, hvorfor det ikke er blevet godt nok, men grunden til det er, at man ikke er dygtig nok. Uden at tænke over det fik vi en gave, fordi vi var nogle idiotiske tvillinger, som bare stod og råbte »lort, lort, lort« i en mikrofon og lavede noget dårligt dansk hiphop. Det var komplet uambitiøst, men sådan lærte vi os selv at lave musik. Det skal først være en leg, og så kan man blive ambitiøs, når man har fået nogle færdigheder«.

Han fumler raslende med et plastikhylster fra The William Blakes' nye album, som de har lavet sammen med forfatter og musiker Kristian Leth og fjerdemanden Bo

Rande.

Moonwalkede ind i Kristian Leth

Kristian Leth mødte tvillingerne første gang som 17-årige til en fest på Huset i Magstræde. De »moonwalkede baglæns ind i ham«, og allerede dengang var han »et stort bibliotek af unødigt viden, som kendte alle navnene på samtlige musikere, der havde spillet med Michael Jackson«.

Frederik: »Han var en fly type, som ejede dansegulvet lige så meget som os. Vi havde en vild fornemmelse af at være for fede til at være der, og det havde han også. Vi var alt for unge, men vi kendte Pharfar, som var dj, og derfor kom vi ind. Det var ikke, fordi vi lignede nogen på 20. Når man ser billeder af os fra dengang, ligner vi glaserede marcipangrise. I virkeligheden var vi nok nærmere tre undermålere. En af vores yndlingslege var at lave de indledende bevægelser til breakdance. Altså ringen hvor alle går tilbage i respekt, og så lavede vi en patetisk kolbøtte og prøvede at holde den kørende med det«.

De tre undermålere blev hurtigt gode venner, og Fridolin Nordsø og Kristian Leth flyttede sammen »nærmest uden at kende hinanden«. Bo Rande havde gået en klasse over de to Nordsø-tvillinger på Bernadotteskolen i Hellerup, men »han var underlig som barn og gik rundt med en trækbasun«, mindes Fridolin Nordsø.

Frederik: »Han spillede i Tivoli-Garden og gik i herresko, og så var han lidt en overklasseproletar, som puttede barberskum i klaverer og smadrede vinduer. Sådan lidt fake bølgeagtig«.

Lige siden har det egentlig bare været fokuseret arbejde.

Og noget, som de blev bevidste om, da både Kristian Leth og de selv blev fædre, var, hvordan de kunne presse sig selv til at blive mere effektive, fordi de pludselig havde meget kortere tid til alting.

Fridolin: »Det handler jo om, at hvis man er i en branche, hvor utrolig få kan leve af det, er det sindssygt naivt og idiotisk bare at sætte sig med sin guitar og vente på, at andre kommer til én. Dem, der klør røv i en læderjakke i baren og snakker om, at de gerne vil være sangere, bliver aldrig sangere. Det er ligesom at tro, man bliver tandlæge ved at tale om det«.

Frederik: »De tre hovedingredienser, der skal til for at klare den, er drive, talent og forretningstalent, og den eneste af de tre, man absolut ikke kan undvære, er drive«.

Fridolin: »Jeg måler min succes ud fra, hvorvidt jeg selv synes, jeg har gjort det så godt, som jeg kan. Jeg er fuldstændig ligeglad med den kommercielle succes, eller hvad anmelderne skriver, men hvis jeg hører noget, som jeg ved, jeg kunne have gjort bedre, vil jeg gerne ændre det til næste gang. For ikke at blive et narcissistisk røvhul eller komplet depressiv bliver man nødt til at beslutte sig for, at det er processen, der er den. Hvad andre synes om det, er for mig pisseligegyldigt«.

Frederik: »I Danmark er det de samme ti mennesker, som anmelder plader eller adder musik på radioen, så man bliver nødt til at være ligeglad med det«.

Fridolin: »Jeg vil meget hellere arbejde med Christopher, vel vidende at det aldrig bliver et anmelderprojekt, fordi han er en opturmusiker, end jeg vil arbejde med et

ulideligt indieband, som får fem stjerner«.

De har vænnet sig til, at talen på et tidspunkt krabber sig ind på deres liv som tvillinger. Og den snak klarer de med en afvæbnende attitude. Folk er altid fascinerede. Som Frederik Nordsø siger:

»Vi kalder det tvillingeliderlighed. I den dårlige forstand er det, når folk knytter individuelle erfaringer til en person. , siger Frederik Nordsø. Hvis Frido for eksempel elsker at torturere katte, og jeg elsker ...«.

Fridolin: »... at torturere hunde ...«.

Frederik: »Ja, så er klassikeren, at folk siger: »Det er totalt fedt, jeg har mødt de her tvillinger, som elsker at torturere hunde og katte««.

Fridolin: »Eller et andet mere realistisk eksempel er, hvis den ene tvilling er en uhøflig idiot, som Frederik er, og jeg er super empatisk og fed på alle mulige måder. Så bliver jeg hevet ned af den laveste fællesnævner«.

Frederik: »Vi er så nonchalante omkring det at være tvilling, at det ikke er noget, der fylder. Det er totalt fedt at have en at sparre med, som laver det samme. Vi kan skubbe hinanden fremad, men vi har aldrig konkurreret, og det har aldrig været en del af min hverdag, at jeg er tvilling. Man vænner sig til, at folk vil skabe et fælles resumé, hvilket kan være identitetsfrarøvende, medmindre man er så rodfæstet i sin egen identitet, at man er ligeglad«.

To enæggede kaptajner

Fridolin: »Nogle tvillinger dyrker det, mens andre tager afstand og smadrer hinanden, hver gang de ses. Vi har altid drevet nytte af at være gode til de samme ting, også da Frederik lavede hiphop og R&B, mens jeg lavede indie. Selvfølgelig taler vi det samme sprog, men det er også, fordi vi kender hinanden og har arbejdet sammen«.

Tvillingerne skiftes til at arbejde, når de er i gang med det samme projekt, for det fungerer ikke for dem at arbejde sammen.

»Det er som at sætte to til at sejle båden. Vi er to, der gerne vil bestemme, og vi har forskellige værktøjer i vores værktøjskasse«, siger Fridolin Nordsø. Frederik Nordsø supplerer:

»Vi sidder i hver sit rum 90 procent af tiden, og når vi arbejder med artister, ligger den ene altid på sofaen. Når det er Frido, der arbejder, sidder jeg sådan her«:

Frederik Nordsø læner sig energisk frem i kontorstolen ved mixerpulten, placerer højre hånd på låret med et klask og spiler øjnene op.

Fridolin: »Og i virkeligheden gør vi jo kun alt det her for at få så meget gratis tøj som muligt«.

»Ja«, siger Frederik Nordsø og tilføjer: »Gratis og ens tøj«.

10. oktober 2014

Foto: Marie Hald